

Sygn. akt VI GRz 9/20

Dnia 12 kwietnia 2021 r.

POSTANOWIENIE

Sąd Rejonowy Gdańsk- Północ w Gdańsku VI Wydział Gospodarczy

Przewodniczący: Sędzia Jacek Werengowski

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2021 r

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) spółki z o.o. w G.

o zatwierdzenie układu przyjętego w uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu

postanawia:

odmówić zatwierdzenia układu.

UZASADNIENIE

Doradca restrukturyzacyjny A. K. zawiadomił Sąd o dokonaniu w dniu 16 października 2020 r. w Monitorze Sądowym i Gospodarczym obwieszczenia o otwarciu postępowania o zatwierdzenie układu wobec (...) spółki z o.o. w G. nr KRS (...), o którym mowa w art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 (dalej ustawa o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu).

(zawiadomienie k. 1, wydruk z (...) k. 2)

W dniu 12 lutego 2021 r. dłużnik złożył wniosek o zatwierdzenie układu zawartego z wierzycielami w trybie uproszczonego postępowania o zatwierdzenie układu.

We wniosku dłużnik wskazał, iż dzień układowy określił na dzień 14 października 2020 r.

W ramach propozycji układowych wierzyciele nie zostali podzieleni na grupy. Głosowanie odbyło się w jednej grupie. W propozycjach założono spłatę całości zobowiązań dłużnika wobec każdego z wierzycieli w rozbiću na 96 rat. Wszelkie odsetki za opóźnienie, kary umowne i koszty dodatkowe (adwokackie, komornicze, sądowe i inne) miały zostać umorzone. Układ miał wejść w życie w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia o zatwierdzeniu układu. Raty miały być płacone do 25 dnia każdego miesiąca. W przypadku wzrostu dochodów dłużnik zobowiązał się do podniesienia wysokości płaconych rat. Nadwyżka miała zostać rozdzielona proporcjonalnie.

Dłużnik wskazał, iż jednolite karty do głosowania zostały przesłane do wierzycieli pocztą w dniu 13 października 2020 r.

Za przyjęciem układu głosowało 10 wierzycieli ((...) % głosującego kapitału), a przeciwko układowi 2 wierzycieli ((...) % głosującego kapitału).

W złożonym sprawozdaniu nadzorcy sądowy stwierdził przyjęcie układu i ocenił, że przebieg samodzielnego zbierania głosów był zgodny z prawem.

(wniosek – k. 63-64, sprawozdanie nadzorcy – k. 160-161)

Do wniosku dłużnik załączył spis wierzytelności, w którym umieścił 17 wierzycieli oznaczył sumę wszystkich wierzytelności na kwotę (...) zł oraz wydruk z wyników głosowania, w którym wskazano, że za układem głosowali wierzyciele dysponujący (...) zł kapitału, a przeciwko wierzyciele dysponujący (...)zł kapitału.

Do wniosku dłużnik załączył także 10 kart do głosowania obejmujących głosy 8 wierzycieli ((...) Bank (...) S.A. w (...) Bank (...) S.A. w W. oddali po 2 głosy dla różnych wierzytelności) oraz dwie kserokopie kart do głosowania.

Żadna ze złożonych przez dłużnika kart do głosowania nie zawierała wymaganego przez ustawę prawo restrukturyzacyjne pod rygorem nieważności wskazania imion i nazwisk reprezentantów dłużnika.

Kserokopia karty do głosowania (...) R., M. S. S..J. nie zawierała także imienia i nazwiska osoby uprawnionej do reprezentowania wierzyciela,, a do kserokopii karty do głosowania L. C. spol s.r.o. dołączono kserokopię nie przetłumaczonego na język polski pełnomocnictwa sporządzonego w języku obcym. Do żadnej z kserokopii nie dołączono też nie dołączono odpisu lub wydruku z odpowiedniego rejestru uprawniającego do podpisania karty do głosowania albo do udzielenia pełnomocnictwa.

(...) Bank (...) S.A. w K. w spisie wierzytelności została ujęta w kwocie (...) zł, podczas gdy na kartach głosowania tego wierzyciela oraz na spisie obejmującym wyniki głosowania wskazano, że wierzyciel ten głosował łącznie kwotą (...) zł.

Suma wierzytelności objętych układem była umieszczona w różnych kwotach na kartach głosowania dla poszczególnych wierzycieli i tak: dla W. K., (...) S.A, (...) spółki z o.o., (...) spółki z o.o. sp. Komandytowej, (...) R., M. S. S..J., Towarzystwa (...) S.A. iLichtgitter CZ spol s.r.o. wskazano sumę wierzytelności w kwocie (...) zł, dla (...) Bank (...) S.A. w kwocie (...)zł, natomiast dla (...) Bank (...) S.A. oraz Skarbu Państwa Naczelnika II Urzędu Skarbowego w G. zgodnie ze spisem wierzytelności kwotę (...) zł.

W spisie wierzytelności umieszczono wierzytelności jednego z wierzycieli – (...) spółki z o.o. w G. w kwocie (...) zł i nie sporządzono spisu wierzytelności spornych, chociaż z twierdzeń tego wierzyciela i ze złożonych przez tego wierzyciela odpisów tytułów wykonawczych wynika, że wysokość jego należności względem dłużnika przekracza (...) zł.

(spis wierzytelności – k. 76 –92, spis wierzytelności z wynikami głosowania – k. 165, karty do głosowania z załącznikami k. 93-159, pismo – k. 219-220, tytuły wykonawcze – k. 255-259)

Sąd zważył, iż zgodnie z treścią art. 15 ust. 1 i 4 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu do dnia 30 czerwca 2021 r. podmiot, do którego stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2020 r. poz. 814), który zawarł z doradcą restrukturyzacyjnym umowę, o której mowa w art. 210 tej ustawy, może obwieścić w Monitorze Sądowym i Gospodarczym o otwarciu postępowania o zatwierdzenie układu prowadzonego w oparciu o przepisy ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - prawo restrukturyzacyjne znajdujące zastosowanie do postępowania o zatwierdzenie układu ze zmianami wynikającymi z ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu. O dokonaniu obwieszczenia, o którym mowa w ust. 1, nadzorca układu zawiadamia sąd właściwy do rozpoznania wniosku o zatwierdzenie układu, o którym mowa w art. 219 ustawy prawo restrukturyzacyjne, w terminie 3 dni od jego dokonania.

Zgodnie z art. 16 ust. 1, 5 i 6 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu dzień dokonania obwieszczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 1, jest dniem otwarcia postępowania o zatwierdzenie układu.

W myśl art. 19 ust. 1 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu niezależnie od zbierania głosów, o którym mowa w art. 212 ustawy z prawo restrukturyzacyjne, nadzorca układu może wyznaczyć termin zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem. Zgromadzeniu wierzycieli przewodniczy nadzorca układu.

Do zgromadzenia wierzycieli wyznaczonego przez nadzorcę układu stosuje się odpowiednio przepisy o zgromadzeniu wierzycieli zawarte w ustawie prawo restrukturyzacyjne oraz w art. 264 tej ustawy.

Przyjęcie układu określonego niniejszymi przepisami ustala się w oparciu o art. 119 ustawy z prawo restrukturyzacyjne. Przyjęcie układu stwierdza nadzorca układu.

Z mocy art. 210 ust. 1 ustawy prawo restrukturyzacyjne (dalej p.r.) w celu przygotowania propozycji układowych, przeprowadzenia samodzielnego zbierania głosów i złożenia wniosku o zatwierdzenie układu dłużnik zawiera umowę o sprawowanie nadzoru nad przebiegiem postępowania z osobą spełniającą wymogi, o których mowa w art. 24 p.r., która pełni funkcję nadzorcy układu.

Zgodnie z art. 211 ust. 1 i 3 p.r. niezwłocznie po rozpoczęciu przez nadzorcę układu pełnienia swojej funkcji dłużnik dokonuje ustalenia dnia układowego. Według stanu z dnia układowego określa się uprawnienia wierzycieli do głosowania nad układem oraz skutki przyjętego układu.

Z treści art. 212 p.r. wynika, że po ustaleniu dnia układowego dłużnik zbiera głosy na piśmie, przedstawiając wierzycielom karty do głosowania.

Z mocy art. 213 ust. 1 p.r. karta do głosowania zawiera:

- 1) imię i nazwisko dłużnika albo jego nazwę oraz numer PESEL albo numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku ich braku - inne dane umożliwiające jego jednoznaczną identyfikację, miejsce zamieszkania albo siedzibę, adres, a gdy dłużnikiem jest spółka osobowa, osoba prawna albo inna jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - imiona i nazwiska reprezentantów, w tym likwidatorów, jeżeli są ustanowieni, a ponadto w przypadku spółki osobowej - imiona i nazwiska oraz miejsce zamieszkania wspólników odpowiadających za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem;
- 2) imię i nazwisko głosującego wierzyciela albo jego nazwę oraz numer PESEL albo numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku ich braku - inne dane umożliwiające jego jednoznaczną identyfikację, miejsce zamieszkania albo siedzibę, adres, a gdy wierzycielem jest spółka osobowa, osoba prawna albo inna jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - imiona i nazwiska reprezentantów, w tym likwidatorów, jeżeli są ustanowieni;
- 3) kwotę wierzytelności głosującego wierzyciela;
- 4) grupę obejmującą kategorię interesów, jeżeli zostały przewidziane, do której został zaliczony głosujący wierzyciel;
- 5) zgodę wierzyciela na objęcie wierzytelności układem, jeżeli jest ona wymagana na podstawie art. 151 ust. 2 i 3;
- 6) sumę wierzytelności objętych układem;
- 7) wskazanie dnia układowego;
- 8) pełną treść propozycji układowych z jednoznacznym wskazaniem, które z propozycji dotyczą głosującego wierzyciela;
- 9) imię i nazwisko albo nazwę nadzorcy układu, numer licencji nadzorcy układu albo numer w Krajowym Rejestrze Sądowym spółki pełniącej funkcję nadzorcy układu, jego adres do korespondencji, numer telefonu oraz adres poczty elektronicznej;
- 10) treść głosu oddanego przez wierzyciela za albo przeciw układowi;
- 11) wskazanie dnia oddania głosu;
- 12) podpis wierzyciela, osób uprawnionych do jego reprezentowania albo podpis jego pełnomocnika.

Zgodnie z art. 213 ust. 3 p.r. karta do głosowania niespełniająca wymogów określonych w ust. 1 jest nieważna.

Z art. 217 ust. 1 i 4 p.r. wynika, że układ jest przyjęty, jeżeli za jego przyjęciem wypowie się większość wierzycieli uprawnionych do głosowania nad układem, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności uprawnionych do głosowania nad układem. Przyjęcie układu stwierdza nadzorca układu.

Z mocy art. 223 ust. 1 p.r. sąd wydaje postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia układu w instrukcyjnym terminie dwóch tygodni od dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie układu.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie ma podstaw do zatwierdzenia układu.

Zważyć bowiem należy, iż postępowanie o zatwierdzenie układu odbywa się całkowicie poza kontrolą sądu, stąd względy ochrony wierzycieli wymagają, aby wszystkie przepisy ustawy regulujące to postępowanie były przez dłużnika rygorystycznie przestrzegane.

W niniejszym postępowaniu doszło natomiast do licznych uchybień ze strony dłużnika w toku postępowania.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wszystkie karty do głosowania przedłożone przez dłużnika są nieważne z mocy art. 213 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 213 ust. 3 p.r.

W świetle powołanych przepisów karta do głosowania musi zawierać imiona i nazwiska reprezentantów dłużnika będącego osobą prawną, a karta nie spełniająca tego wymogu jest nieważna.

Wskazany wyżej wymóg zawarty w powołanych przepisach nie ma jedynie charakteru formalnego, albowiem często dla wierzyciela rozważającego oddanie głosu za lub przeciw układowi istotne znaczenie ma to, kto reprezentuje dłużnika i będzie odpowiedzialny za realizację propozycji układowych.

Tymczasem w niniejszym postępowaniu jak wynika z odpisu zupełnego KRS jedyny członek zarządu dłużnika został wykreślony z KRS w dniu 23 września 2020 r., a wpis nowego prezesa zarządu został dokonany dopiero w dniu 19 stycznia 2021 r.,

Oznacza to, że w dacie dokonywania obwieszczenia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego, zawierania umowy z nadzorcą układu, formułowania propozycji układowych i zbierania głosów dłużnik w ogóle nie posiadał reprezentacji.

Wobec ustalenia nieważności wszystkich złożonych kart do głosowania na marginesie należy jedynie wskazać naruszenie innych przepisów prawa restrukturyzacyjnego przez dłużnika.

Dwie karty do głosowania złożono jedynie w kserokopiach, a zatem bez podpisu wierzyciela, osób uprawnionych do jego reprezentowania albo pełnomocnika (art. 213 ust. 1 pkt 12 p.r.). ponadto do przedmiotowych kart nie dołączono odpisu lub wydruku z odpowiedniego rejestru uprawniającego do podpisania karty do głosowania albo do udzielenia pełnomocnictwa (art. 213 ust. 2 p.r. w zw. z art. 219 ust. 2 pkt 1 p.r.).

(...) Bank (...) S.A. w K. w spisie wierzytelności została ujęta w innej kwocie w spisie wierzytelności (k. 76v.), niż na kartach głosowania tego wierzyciela (k. 103 i 105) co naruszyło art. 86 ust. 2 pkt 3 p.r. w zw. z art. 213 ust. 1 pkt 3 p.r.

Wpisanie na kartach poszczególnych wierzycieli trzech różnych sum wierzytelności objętych układem, która może być tylko jedna w postępowaniu i musi być taka sama dla każdego wierzyciela było sprzeczne z treścią art. 213 ust. 1 pkt 6 p.r.

Nadzorca układu nie sporządził też wbrew treści art. 220 pkt 9 p.r. spisu wierzytelności spornych, mimo że dłużnik nie uznał w całości roszczeń wszystkich wierzycieli.

W spisie wierzytelności wierzytelność (...) spółki z o.o. w G. została bowiem uznana jedynie w kwocie (...) zł, mimo że wierzyciel ten domaga się i przedstawia dokumenty uzasadniające uznanie jego wierzytelności w kwocie ponad (...) zł.

Niedopuszczalne jest zaś pomijanie jakichkolwiek należności, których zapłaty domagają się wierzyciele. Jeżeli dłużnik nie uznaje ich, niezależnie z jakiego powodu, obligatoryjne jest sporządzenie spisu należności spornych.

Naruszony został też art. 219 ust. 1 pkt 3 p.r., albowiem we wniosku o zatwierdzenie układu podano nieprawidłowy wynik głosowania ze wskazaniem liczby wierzycieli i sumy wierzytelności uprawniającej do głosowania oraz liczby wierzycieli i sumy wierzytelności przypadającej wierzycielom głosującym za układem. We wniosku podano bowiem, że za przyjęciem układu głosowało 10 wierzycieli, podczas gdy ze złożonych kart do głosowania (nawet przy uwzględnieniu dwóch kserokopii kart do głosowania) wynika, że za przyjęciem układu głosowało tylko 8 wierzycieli. (...) Bank (...) S.A. w (...) Bank (...) S.A. w W. złożyli po dwie karty do głosowania dla różnych wierzytelności, jednakże przy obliczaniu większości osobowej każdego wierzyciela w ramach tej samej grupy liczy się za jednego, nawet jeżeli złożył kilka kart do głosowania.

W konsekwencji orzeczono jak w sentencji.

W tym miejscu wskazać należy, iż gdyby nawet Sąd nie dostrzegł żadnego ze wskazanych wyżej uchybień i uznał wszystkie oddane głosy za ważne z sumą wierzytelności ujętą na kartach do głosowania, zgodnie ze złożonym przez nadzorcę układu spisem wierzytelności obejmującym wskazanie czy wierzyciel głosował za, czy przeciw układowi (k. 165), to i tak układ nie zostałby przyjęty wobec braku wymaganej większości zarówno osobowej, jak i kapitałowej.

Z treści art. 217 ust. 1 p.r. wynika bowiem, że układ jest przyjęty, jeżeli za jego przyjęciem wypowie się większość wierzycieli uprawnionych do głosowania nad układem, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności uprawniających do głosowania nad układem.

Z przedmiotowego spisu wierzytelności wynika zaś, że uprawnionych do głosowania nad układem było 17 wierzycieli z sumą wierzytelności (...) zł.

Za układem oddało zaś głos tylko ośmiu wierzycieli ((...) %), z sumą wierzytelności (...) zł ((...) %).

Niezależnie od powyższych uchybień układ zatem i tak nie zostałby przyjęty z braku wymaganej większości określonej w art. 217 ust. 1 p.r.

Nieprawidłowe jest stanowisko dłużnika i nadzorcy układu, którzy uznali układ za przyjęty biorąc pod uwagę tylko głosujący kapitał na podstawie art. 19 ust. 6 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z art. 119 p.r.

Wskazać bowiem należy, iż powołany 19 ust. 6 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu stanowi, że przyjęcie układu ustala się w oparciu o art. 119 ustawy z prawo restrukturyzacyjne wyłącznie w zakresie układów zawartych na podstawie określonych w nim przepisy. Dotyczy on zatem sytuacji, gdy zgodnie z art. 19 ust. 1 i 5 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu nadzorcy układu niezależnie od zbierania głosów, o którym mowa w art. 212 ustawy prawo restrukturyzacyjne, wyznaczył termin zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem. Do takiego zgromadzenia wierzycieli wyznaczonego przez nadzorcę układu stosuje się odpowiednio przepisy o zgromadzeniu wierzycieli zawarte w ustawie prawo restrukturyzacyjne (tj, rozdziału III, działu IV tej ustawy, czyli art. 104-120 p.r.) oraz w art. 264 tej ustawy.

Gdyby zatem nadzorcy układu wyznaczył termin zgromadzenia wierzycieli w celu głosowania nad układem, zawiadomił wierzycieli o jego terminie i przeprowadził na nim głosowanie, to wtedy istotnie do przyjęcia układu wystarczyłaby określona w art. 119 ust. 1 p.r. większość głosujących wierzycieli, którzy oddali ważny głos, mających łącznie co najmniej dwie trzecie sumy wierzytelności przysługujących głosującym wierzycielom.

W niniejszym postępowaniu nadzorcy układu nie zwołał jednak zgromadzenia wierzycieli w trybie art. 19 ustawy o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu, co wyłącza w całości zastosowanie tego przepisu.

Dłużnik wyłącznie zbierał głosy na piśmie w trybie art. 212 p.r., a zatem większość wymagana do przyjęcia układu powinna być określona na podstawie art. 217 ust. 1 p.r.

Taki też pogląd został wyrażony przez Patryka Filipiaka w komentarzu do art. 19 uproszczonego postępowania restrukturyzacyjnego (cyt. za programem LEX), gdzie wskazano, że „przepis art. 217 ust. 1 pr. restr. stosuje się do głosowania w trybie samodzielnego zbierania głosów. Przepis art. 19 ust. 6 specustawy dotyczy wyłącznie głosowania na zgromadzeniu wierzycieli, co wynika z następujących przyczyn:

a) wykładnia językowa art. 19 ust. 6, w tym kontekstowa, daje dość jednoznaczny rezultat. Stosowanie art. 119 pr. restr. dopuszczono wyłącznie w sytuacji przyjęcia układu „określonego niniejszymi przepisami”. Zastosowanie przez ustawodawcę takiego kwantyfikatora ma sens wyłącznie wtedy, jeśli celem jest zawężenie zakresu zastosowania normy prawnej odsyłającej do zbioru zdarzeń opisanych w przepisach (czyt. ustępach) art. 19, a nie wszystkich przepisach specustawy o postępowaniu uproszczonym. W tym drugim przypadku, gdyby miało chodzić o wszystkie przypadki zawarcia układu w postępowaniu uproszczonym, wystarczyłoby wskazanie generalne „przyjęcie układu ustala się”. Nie byłoby konieczności zastosowanego dookreślenia. Dodatkowo w art. 19 ust. 6 zd. 2 specustawy wskazuje, że przyjęcie układu stwierdza nadzorca układu. O ile przepis taki jest konieczny w sytuacji przyjęcia układu na zgromadzeniu wierzycieli, gdyż zgodnie z art. 120 ust. 1 to sędzia-komisarz wydaje na zgromadzeniu wierzycieli postanowienie w przedmiocie stwierdzenia przyjęcia układu, to przepis ten stanowiłby superfluum wobec art. 217 ust. 4 pr. restr., który jednoznacznie ustala, że w postępowaniu o zatwierdzenie układu to nadzorca układu stwierdza przyjęcie układu.

b) przepis art. 119 ust. 1 odnosi się do uchwały o przyjęciu układu, podczas gdy przyjęcie układu w trybie samodzielnego zbierania głosów nie następuje mocą uchwały, lecz w sposób obiegowy, w momencie oddania głosu przez wierzyciela, którego głos powoduje przekroczenie ustawowego progu 2/3 wartości wierzytelności uprawnionych do głosowania, na co wskazuje art. 217 ust. 1 pr. restr.

c) nie ma żadnych argumentów systemowych ani funkcjonalnych, które przemawiałyby za zróżnicowaniem wymogów głosowania poza zgromadzeniem wierzycieli w ramach zwyczajnego postępowania o zatwierdzenie układu, a uproszczonego postępowania restrukturyzacyjnego, którego jest szczególną formą tego pozasądowego postępowania. Nie można racjonalnemu logicznie i aksjologicznie ustawodawcy przypisywać tak poważnej niekonsekwencji. Ratio legis stojące za art. 217 ust. 1 pr. restr. w postaci ochrony wierzycieli głosujących w ramach zmniejszonego poziomu ochrony niż wierzyciele w ramach sądowego postępowania restrukturyzacyjnego pozostaje aktualne w postępowaniu uproszczonym.”

Powołaną wyżej argumentację Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela w całej rozciągłości.

Reasumując powyższe ustalenia i rozważania, na mocy powołanych przepisów Sąd odmówił zatwierdzenia układu.

ZARZĄDZENIE

1. (...),
2. (...),
3. (...),
4. (...),
5. (...)